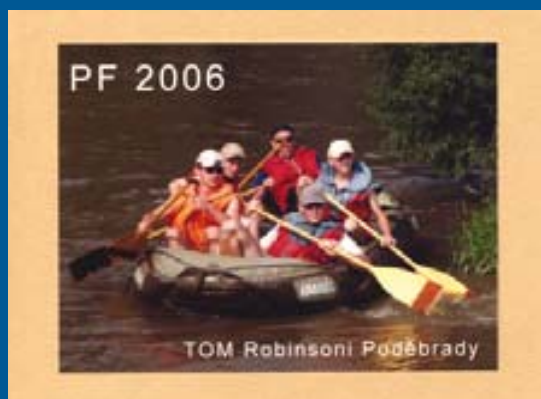
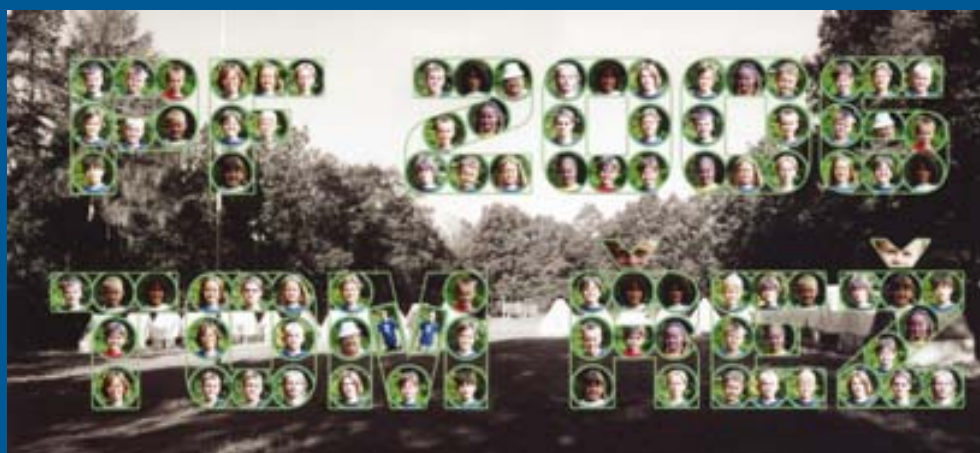

TOMÍK

Časopis turistických oddílů mládeže

LEDEN 2006

Některé oddíly TOM zaslaly do Roztok milá přáníčka do nového roku. Ústředí Asociace TOM ČR a redakce Tomíka všem vedoucím, hospodářům, instruktorům i řadovým tomíkům přejí vydařené tábory, úspěšné výpravy a také aby měli vždy spousty energie a dobré nálady navíc!

OBSAH

leden 2006

- str. 4 Vítejte ve Svitavách!
- str. 6 Zálesáci po patnácti letech,
Dan Veselý, Svitavy
- str. 8 Bobrosvišti se hlásí,
Hankí – H. Pluháčková,
Tábor TOM Bludný kruh,
Jana Dvořáčková
- str. 9 Turistické závody, Z. Vejrosta
- str. 10 Švýcarsko 2005,
Sigi – Jitka Swienteková
- str. 12 Naše výpravy do podzemí,
Vlasta Píff Hanuš,
- str. 15 Zídky na Lysé hoře,
Petr Holuša, TOM Hogan
- str. 16 Výstroj, výbroj, Petr Ďoubalík
- str. 18 Týpí jako domov,
Josef Porsch–Ablákela
- str. 19 Internet ve službách tomíků,
Matěj Chour, Brandýs n.L.
- str. 20 Četli jsme za vás, J. Chour
- str. 21 Zprávy z ústředí
- str. 22 Ohlasy
- str. 23 Kaleidoskop

Ilustrační foto: Petr Ďoubalík

Ilustrační foto: Lída Nováčková

Vítejte ve Svitavách!

foto: Tomáš Hladík

Historie města

Svitavy, místo 9. sněmu Asociace TOM, jsou největším městem nejen okresu Svitavy, ale i široké oblasti táhnoucí se od Orlických hor až po Brno na jedné straně a od Pardubic po Olomouc na straně druhé. Město leží na rozhraní Čech a Moravy. Je důležitým dopravním uzlem.

Svitavy dostaly své jméno po řídce Svitavě, jejíž voda byla kdysi tak průzračná, že se slovanským předkům nabízelo srovnání s jevem, který označovalo slovo svítání, tj. býti čistým a průzračným.

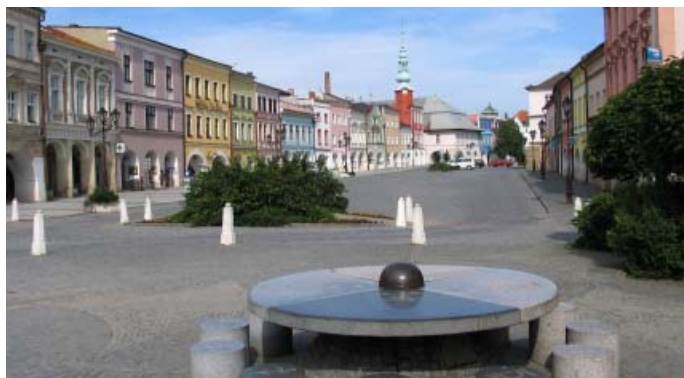
První písemnou zmínku o Svitavách najdeme v listině z roku 1256. Pokud dobře počítáte, jistě jste zjistili, že v roce 2006 oslaví Svitavy 750 let od svého vzniku. Od svého založení až do roku 1848 byly Svitavy typickým poddanským městem olomouckých biskupů, později arcibiskupů. Město se může pochlubit historickým jádrem, je tvořeno především náměstím s druhým největším podloubím v republice a množstvím měšťanských renesančních a barokních domů.

V polovině 13. století bylo území Svitav kolonizováno, přicházejí sem lidé z Vestfálska a Francka a stavějí zde svá obydlí. Město však nebylo nikdy osídleno výhradně německým obyvatelstvem, i když do poloviny 14. století mělo alespoň navenek zcela německý ráz. V druhé polovině 14. století se město silně počesťovalo a zejména husitské války tento vývoj urychlily. Ve druhé polovině minulého století se stávají Svitavy významným průmyslovým centrem. Město bývá pro převažující textilní průmysl často nazýváno moravským Manchesterem.

V době tzv. první republiky tvořilo české obyvatelstvo opět menšinu. Nejtragičtější doba v dějinách města však nastává ve třicátých letech – město se nacistifikuje. Je vypálena židovská synagoga a zhanoben židovský hřbitov, naplňuje se tragický osud svitavských Židů. Z města odchází většina českých obyvatel a město je připojeno k Říši. Drama pokračuje i po válce. Důsledkem druhé světové války je i odsun Němců. Do Svitav se vrací české obyvatelstvo.

Skutečným svěbytným životem město začíná žít po mnoha desetiletích až po roce 1989, kdy dochází k rozsáhlé regeneraci náměstí. Svitavy mají turisticky výhodnou polohu a zajímavé okolí. Jsou vstupní branou do Českomoravské vysočiny. Rozhodně za návštěvu stojí.

text: reklamní materiál Města Svitavy
foto: Tomáš Hladík

Zálesáci po patnácti letech

Svitavský turistický oddíl mládeže Zálesáci vznikl v roce 1991 jako součást Asociace turistických oddílů mládeže Praha. Jak název napovídá, činnost je zaměřena na práci s mládeží s orientací na turistiku, přírodu, správné životní návyky s cílem vyplnit volný čas dětí.

Z původních patnácti členů se od té doby členská základna rozrostla na úctyhodný počet 96 osob. Dnes v pěti oddílech (Indiáni, Jestřábi, Káňata, Ostříži, Orlíci) pracuje bezplatně 10 kvalifikovaných vedoucích s 86 dětmi ve věku 7–14 let. Útočištěm oddílů je malá klubovna v areálu školky na Pražské ulici, kde se scházíme na pravidelných schůzkách.

Děti se naučí spoustu užitečných dovedností, jako šifrování, vázání uzlů, práce s mapou, základní znalost přírody, horolezecký výcvik, ale také si v kolektivu zahrají mnoho her. Veškeré získané schopnosti pak zase s úspěchem uplatňují na víkendových výpravách a samozřejmě v létě na táboře.

Ke zjištění, kdože je tím nejschopnějším a nejdovednějším zálesákem, pořádá náš oddíl na podzim Uzlovací regatu a na jaře Turistický závod mládeže. Každý oddíl má během roku vlastní celoroční hru (Zlatá horečka, Cesta Středozemí, Aztécká říše atd.).

O sobotách a nedělích pořádáme jednodenní výlety do blízkého i vzdálenějšího okolí nebo víkendové výpravy především do srubu na Brlece a do hájovny ve Svratouchu. V současné době trávíme mnoho času na hájovně ve Svratouchu, kde probíhá rozsáhlá

1991- 2006

rekonstrukce objektu.

Protože však rádi cestujeme, nemezujeme se jen na tyto dvě chaty, ale využíváme i chat jiných oddílů či našich známých. Některé víkendovky se jen tak couráme přírodou a hrajeme hry, jež nás právě napadly. Jindy naopak má celý víkend svůj řád a vše je předem pečlivě připraveno. Zvládli jsme tak již dobýt Severní pól i Jižní pól, upalovali jsme čarodějnice, objevili jsme říši Lízátkového krále.

Nejdůležitější akcí celého roku je samozřejmě letní tábor. Nemáme vlastní základnu, proto se naše tábory konaly např. na Trpíku, Kvíčalce či na Damašku. Tento způsob jakého si táborového kočování nám ale celkem vyhovuje

Celotáborová hra mívá různá témata, tábor indiánský, záchrana Země v budoucnosti, cesta kolem světa, povodňový (to jsme ale byli přinuceni okolnostmi). Ti zdatnější vyrazí i na tábory putovní za krásami Čech a Slovenska. Poctili jsme již svojí návštěvou např. Hostýnské vrchy, Česko-saské Švýcarsko, Pálavu, Nízké Tatry, Slovenský ráj.

Během roku organizujeme i akce pro svitavskou veřejnost. K nejznámějším patří Pohádkový les a dálkový pochod Za zdravím kolem Svitav. Těchto akcí se průměrně zúčastňuje 800 osob. Kromě toho podporujeme pravidelně také

charitativní sbírku Kameny o.s. Máme otevřeno?, připravujeme dětské dny pro některé mateřské školky ve Svitavách, pro VZP jsme připravili preventivně ozdravnou akci s názvem Harry Potter.

Protože jsme Zálesáci kulturní, není nám cizí ani muzika. Již několik let jsme spolupořadateli oblastního kola Porty.

Naše činnost je různorodá, historie bohatá, zážitků nespočetně, takže tyto řádky jsou jen jakýmsi průřezem naší patnáctiletou existencí. Nic z toho, co jsem zde popsal, by nefungovalo bez obětavé práce vedoucích a těch, kteří oddíl pomáhají ať už finančně či materiálně.

Dan Veselý,

TOM Zálesáci, Svitavy

foto: David Šimek

1991- 2006

Bobrosvišti se hlásí

Ahoj, nazdar, čau a dobrý den!

Nedalo mi, abych si, ještě celá usmátá ze čtení v říjnovém Tomíkovi, nesedla a nenapsala vám dopis. A ptáte se proč?

Jsem vedoucí Bobrosvišťů, o kterých jste se v časopise zmiňovali a přáli jste si vědět, jak takový bobrosvišť vlastně vypadá. Podle fotek zjistíte, že jsme normální parta asi dvaceti lidiček.

Název Bobrosvišť je poněkud neobvyklý, ale když vám objasním, jak vznikl, asi pozbyde kouzla. Když jsme oddíl zakládali, radili, jsme se, jak se budeme jmenovat. Každý z nás vymyslel nějaký název, ale Svišti a Bobři v hlasování zvítězili. Na hlasy to bylo půl na půl. Jedna část vyhrožovala, že když se nebudeme jmenovat podle nich, nebudou chodit. To samé pak začala hlásit ta druhá půlka. Najednou z davu dětí přiletěl návrh, že tedy budeme Bobrosvišti. Všem se název strašně zalíbil, odhlasoval se a bylo to.

Dlouho jsme taky přemýšleli, co si dáme do znaku, jak vlastně bobrosvišť vypadá. Konečnou podobu Bobrosviště už máme, obrázek vám pošlu příště.

Zatím když někde řeknu název našeho oddílu, většina lidí prvně nevěřicně zírá, pak se začne usmívat a nakonec se zeptá: „Jak jste na to, prosím tě, přišli?“

Já si myslím a myslí si to i naši malí Bobrosvišti, že je prima jmenovat se tak, jak to ještě nikdy nikoho nenapadlo. No uznejte, kdybychom se jmenovali třeba Srnky, psali byste o nás v časopise?

*Hana Pluháčková – Hankí,
TOM Bobrosvišti, Žďár n. Sázavou*

Tábor TOM Bludný Kruh

Jak probíhaly společné dny na táboře s oddílem Bludný kruh? Po dohodě s vedoucím oddílu Petrem Kocichem jsem se stala hlavní vedoucí tábora v Koutech nad Desnou. Setkání s vedením tábora – Martinem Janoškou, Ondřejem Maierem, Jiřím Doležalem, zdravotnicí Petrou Endelovou – a další rozhovory s nimi potvrdily, že těmto mladým lidem mohu důvěřovat.

Opravdu jsem se neklamala. Perfektně odvedli svou práci a nemohu ani rozhodnout, kdo byl lepší. Důkazem toho je průběh tábora, který jel na plné obrátky.

Průměrný věk ostatních členů tábora byl 20 let. Všichni tomíci pracovali ve službách s velikým nasazením, stejně tak se činili a bojovali ve všech hrách a úkolech. Byli výborní, každý po svém. Občas padlo ostřejší slovo, ale přesto všichni zůstali kamarády.

Neodmyslitelně k táboru patřila zdravuška – Petra, které patří díky za pěkný přístup k dětem a všem povinnostem. Mrzí mě, že jsme u hygieničky neuspěli ve všem, ale neúspěch nás posílil.

Velice si vážím toho, že jsem mohla zapálit první táborový oheň, je to velká pocta a díky za ni. Doufám, že jsem potkala nové kamarády.

Tábor byl díky všem úspěšný, přeji další příjemné prázdniny a úspěšnou práci oddílu Bludný kruh.

*Jana Dvořáková,
vedoucí tábora,
Ostrava*

Outdoor running – Turistický závod

Outdoorové běhání je sport jako každý jiný. Pod názvem Turistický závod se skrývá terénní běh v délce od 2 do 6 kilometrů, podle věkových kategorií. Trať je vyznačena a jsou na ní umístěna kontrolní stanoviště s úkoly, které je nutné plnit bez chyb a co nejrychleji.

Jsou to: stavba stanu, odhad vzdálenosti, hod míčkem, plížení, lanová lávka, vázání uzlů, orientace mapy, azimutové úseky, určování dřevin, turistických a topografických značek, poznávání kulturních památek a přírodních zajímavostí. Měří se čas strávený na trati a za nesprávně splněné úkoly jsou trestné minuty, které se připočítávají k času. Turistický se nazývá hlavně proto, že hlavním organizátorem je Klub českých turistů a Asociace turistických oddílů mládeže ČR.

Zcela ojedinělou pozici zaujala v posledních šesti letech dvojice závodníků Klubu českých turistů Kralupy nad Vltavou – Michal Blecha a Jan Vejrosta. Od roku 2000 začali kluci spolu běhat jako nejmladší žáci, letošní sezónu dokončili jako starší žáci a ukončili tak společnou kariéru, neboť dorostenecké kategorie běhají již jako jednotlivci.

Na krajské úrovni vyhráli bezpočet závodů Středočeského poháru, 6x se stali mistry Středočeského kraje, doká-

Michal Blecha a Jan Vejrosta dokázali projít žákovskými kategoriemi téměř bez porážky

rok a kategorie	Český pohár	Mistrovství ČR	Mezinárodní z.
2000 nejmladší žáci	2	1	
2001 nejmladší žáci	1	1	2
2002 mladší žáci	2	2	1
2003 mladší žáci	1	1	1
2004 starší žáci	1	2	7
2005 starší žáci	2	1	1

foto: Tomáš Fúsek

zali vyhrát mistrovství i v sousedních krajích (Liberecký, Praha, Královéhradecký). Skutečnou prověrkou sil jsou však republikové závody, zde za roky 2000–2005 absolvovali společně 35 závodů a jen jedinkrát nedosáhli na medaili.

*Zdeněk Vejrosta,
TOM Vltavský paprsek,
Kralupy nad Vltavou*

Hlídka starších žáků Michal Blecha a Jan Vejrosta byla v kategorii družstev nominována za KČT Kralupy nad Vltavou do veřejné ankety sportovec Středočeského kraje.

V konečném hodnocení se sice nedostali mezi tři oceněné kolektivy, ale hlasování veřejnosti je v anketě zařadilo na 2. místo mezi kolektivy, pouhých 38 hlasů za Rugby klubem Říčany.

Výbor KČT Kralupy n. Vlt. blahopřeje našim sportovcům a zároveň děkuje všem, kteří jim poslali svůj hlas.

Náš oddíl Arachné jezdívá každoročně někam do ciziny. A tak i letos, když nám skončil tábor, vydali jsme se spolu s břevnovskými skauty do Švýcarska. Již 22. července jsme vyrazili pěti auty, s nádhernou vyhlídkou na sedmnáct dnů před námi.

Dokážete si vůbec představit, jaké to je, vyrazit k večeru z Čech, jet v noci, kdy není nic pořádně vidět...jenže pak se ráno probudíte a nestačíte žasnout. Nad vámi se klenou velehorské štíty, které vám vyrazí dech. Na vrcholcích se jako cukrová poleva třpytí sněh, na pastvinách se pasou prvotřídní krávy a ovce, ty všechny v nesourodé symfonii zvoní na zvonce, které se jim hou-pají u krku.

Program, jež jsme za celou dobu absolvovali, byl opravdu velmi různorodý.

První kulturou, kterou jsme navštívili, bylo švýcarské poutní místo **Eisiedeln**.

Následovala prohlídka malebného městečka **Luzern**. Samotné prohlídky měst a památek byly prokládány výlety i vícedenními túrami do hor. Jedním takovým krásným výletem byl výšlap na vrchol jménem **Brienzer Rothorn**, ve výšce 2350 m n. m. Na vrcholu jsme mohli spatřit kozy tlustorohé, které tam zrovna poklidně odpočívaly.

Rozhodně nejtěžším výstupem, který jsme zvládli, byla cesta na **Hockenhorn**. Kdo nikdy nešel s batohem plným věcí do zdánlivě nekonečného kopce, kdo

nezažil, jaké to je, když se z něj řine pot, kdo si nikdy nepoložil otázku, proč to vlastně dělá, ten, kdo nikdy nešel z posledních sil, sotva kdy pochopí, jaké to je, stanout na vrcholu, ve výšce 3293 m n. m. Není krásnější pocit z cesty než vědomí toho, že jste to dokázali.

Musím podotknout, že opravdu za nejhroznější noc považuji právě tu pod vrcholem. Spali jsme ve výšce 3150 m n.m a skutečně to nebylo nic příjemného. Zkrátka zima, vítr, zima...

Tedy nejen po horách, ale i po městech vedly naše kroky. Navštívili jsme hlavní město **Bern** a neopomenuli jsme ani **Ženevu**. Tam jsme měli možnost dostat se na prohlídku paláce OSN, nechali jsme si uçarovat **katedrálou Saint-Pierre**, podívali jsme se k **rodnému domu J. J. Rousseaua** a opravdu velmi slunečný den jsme zakončili koupáním v ženevském jezeře.

Další částí cesty měla být opět několikadenní túra po horách ze sedla **Nufenenpass**. Bohužel kvůli nepříznivému počasí ji nebylo možné podniknout. A tak následoval náhradní program. Byly jím prohlídky města **Locarna**, mariánského kostela **Maria del Sasso** a hradu **Castelo Grande v Bellinzoně**.

Posledním horským výšlapem bylo zdolání **Pizolu**, 2844 m n. m. Štěstí se na nás usmálo a my jsme mohli putovat

za příjemného počasí a těšit své oči krásou z výhledu na horské masivy. Někteří otužilci neodolali pokušení a vykoupli se v ledovcovém jezírku... Brrr...byla mi z nich pěkná zima.

Pokud jsme večer neodpadli únavou, tak se občas zpívalo, tancovalo a třeba i blblo na dětském hřišti. Jídlo jsme si vařili sami po 4–5členných skupinkách. A tak jsme si užívali těstovin, krupicové kaše, lunchmeatu, rybiček, poridže a mnohých jiných lahůdek, které se nám podařilo ukuchtit. Převážně se mezi námi vznášela dobrá nálada a optimismus.

Myslím, že jsme si tuto akci všichni pořádně užili a získali opět nezapomenutelné zážitky a zkušenosti. A co říci závěrem? Snad jen to, že už se zase těším na další velké prázdniny a třeba na další dobrodružství s lidmi z oddílu.

*Jitka Swienteková – Sigi,
TOM Arachné, Praha*

Poznámka redakce:

Palác Národů v Ženevě je od roku 1964 sídlem vrcholného orgánu Valného shromáždění OSN s názvem UNCTA, což je zkratka pro Konferenci spojených národů o obchodu a rozvoji.

Výraz konference tedy může znamenat i záležitost hodně, hodně dlouhodobou.

Naše výpravy do podzemí

Stejně jako v minulých letech, tak i v roce 2005 jsme na některých našich výpravách „zalézali“ do podzemí Moravského krasu. Dá se říci, že rok 2005 byl v mnoha ohledech zvláštní. Původně jsme totiž plánovali asi dvě víkendové akce podle klasického scénáře,

kdy se po sobotní práci na průzkumu jeskyní vydáváme buď v sobotu v noci, nebo v neděli dopoledne na exkurzi na nějakou zajímavou lokalitu. Všechno ale dopadlo trochu jinak a z podzemí jsme celý rok málem nevylezli.

Únorová víkendovka proběhla podle klasického scénáře, a protože nás bylo poměrně hodně, zbyl nám čas nejen na přerovnávání kamení a sedimentů ve stísněných prostorách Mechového závrtu, ale zvládli jsme udělat i nějakou dokumentaci a v rámci exkurze jsme trochu prolezli Ochozskou jeskyní.

Mnohem dramatičtěji dopadla akce o posledním víkendu astronomické zimy. Původně jsme chtěli s menší skupinou lidí, kteří mají již s jeskyněmi nějaké zkušenosti, udělat exkurzi do některé z jeskyní s aktivním vodním tokem a případně něco vyfotit. Nakonec ale všechno dopadlo jinak.

Pár účastníků na poslední chvíli onemocnělo a navíc ve středu přišla obleva, při níž v Moravském krasu do pátku roztálo asi 30 centimetrů sněhu. Ve čtvrtek Speleologická záchranná služba zakázala činnost ve vodních jeskyních. Uvažovali jsme o tom, že akci

na poslední chvíli zrušíme, ale nakonec jsme si řekli, že z Brna do Krasu není daleko, a když nebude možné dělat nic jiného, tak pomůžeme aspoň s nějakou drobnou údržbou na základně, v minimálním obsazení si vyzkoušíme lanovou techniku v propáستce na Malém lesíku.

Naskládali jsme se tedy i s veškerým nutným materiálem do auta a vydali se zjistit, co se v Krasu vlastně děje.

Na povrchu slézal sníh, potoky většinou zůstávaly víceméně ve svých korytech a vypadalo to, že se nic neděje. V podzemí zatím voda stoupala. Projížděli jsme údolím Křtinského potoka a sledovali vyvěračky. Vypadalo to jako při každém jarním tání. Potok tekł nejen podzemím, ale i svým povrchovým korytem a všechny občasné vyvěračky byly aktivní. Jedovnický potok pod Býčí skálou se přeléval přes silnici. Jako ostatně často při jarních táních.

Zastavili jsme se na základně u Býčí skály vyzvědět, co se vlastně děje. Dozvěděli jsme se, že v „Býčině“ nic mimořádného, voda stoupala v některých místech o půl metru, jinde o metr a víceméně kolísá a vývěry stačí všechno pouštět ven. Jinde prý bude vody asi víc. Odjeli jsme tedy do Březiny na základnu s tím, že ráno uvidíme, co se děje.

Ten víkend se z nás stali povodňoví turisté. Stavili jsme se na prohlídku Býčí skály, kde stav vody v potoku byl vyšší než normálně a stále kolísal asi o půl metru ale jinak se nic vážného nedělo. I voda přes silnici už přestala přetékat. Po zbytek dne jsme pak sledovali stav vyvěraček a v noci jsme se zajeli podívat na Macochu.

Říčka Punkva, která jindy celkem poklidně protéká dnem propasti, hučela jak Niagarské vodopády. Když jsme si posvítili z dolního můstku na

dno, zjistili jsme, že je celé zaplavené. Jak jsme se později dozvěděli, viděli jsme Macochu v době, kdy stav vody kulminoval a hladina byla asi čtyři metry nad betonovým platem, přes které prochází návštěvnícká trasa. V neděli jsme se pak dozvěděli, že v některých jeskyních voda stoupala až o čtyřicet metrů, některé ponory se změnily ve vyvěračky a voda tekla dokonce i z některých jeskyní, u kterých by to nikdo nečekal.

Mimořádně se nám vydařila podzemní výprava, na které většina účastníků poprvé v životě nahlédla do podzemního světa. S jeskynáři se nás sešel dostatečný počet, abychom se i s veškerým potřebným náradím a materiálem vešli do tří aut. V sobotu jsme pomá-

hali s objevitelskými pracemi nedaleko Hostonic, asi pět kilometrů od základny, a troufám si napsat, že jsme zvládli docela dost práce.

Nedělní odměna v podobě exkurze stála za to. Nejdřív jsme po zhruba osmdesátimetrovém žebříku sestoupili na dno propasti v závrtu Společňák. Obrovský dóm zcela přiléhavě pojmenovaný Hala nás ohromil svými rozměry.

Druhý cíl naší exkurze byl jeskynní systém protékaný potokem Lopač. Tady jsme si vyzkoušeli nejen žebříky, ale i plazivky, podzemní potok s vodními kaskádami a prohlédli jsme si i dva podzemní vodopády. Troufnu si tvrdit, že od tohoto víkendu je na světě zas o něco víc lidí potrefených zvláštní zálibou v zalézání do různých děr za účelem ukojení vlastní zvědavosti. O tom svědčí i komentáře k akci, které připsali na webové stránky někteří účastníci:

„Nejvíce ze všeho se mi líbila návštěva Lopače. Hned při vstupu do podzemí jsme museli slézt asi 30m žebřík a pak podél potůčku, kde jsme se střídavě plazili, ležli po kolenou a šli vzpřímeně, slézali a vylézali po žebřících a lanech, přecházeli propasti a slézali vodopády.

Zajímavé místo bylo u jednoho menšího vodopádu, který se slézal po laně. Pokud člověk neviděl, kam dává nohy, nebo mu to ujelo, skončil ve vodopádu. Nevím, jak ostatním, ale právě mně se podařilo strčit pod vodopád celou nohu, zbytek cesty jsem šel v mokřem oblečení.

V jedné chvíli byla voda tak hluboká, že jsme museli roztáhnout ruce a nohy a překonat tímto způsobem vzdálenost 20 metrů. Na konci cesty nás čekala menší lanová překážka, kde jsme se rukama drželi lana a nohama šli po úzké trubce směrem k žebříku.

Pod námi byl asi osmimetrový volný prostor. Po překonání této překážky jsme se dostali na žebřík, který jsme slezli, a u vodopádu ukončili první část naší pouti. Udělali jsme pár fotek a šli zase nazpátek."

Obě navštívené jeskyně – Společňák i Lopač – měly hodně do sebe, i když většině lidí se svou variabilitou více líbil Lopač. Já bych tedy rád zapěl ódu i na Společňák, protože svou mohutností na mě zapůsobil stejně, jako na člověka působí katedrály a překrásné kostely, což těžko pochopí někdo, kdo jej neviděl. Jeskyně jsou prostě zážitkem, který není možné vyjádřit slovy – jsou dokonalé a malebné.

Na závěr zbývá ještě dodat, že výpravy do podzemí pořádáme společně s ostatními oddíly odboru Chameleon v rámci programu zaměřeného na neorganizovanou mládež.

Podrobnosti o povodních v Moravském krasu, fotky, odkazy na zápisy účastníků a další věci najdete na adrese www.volny.cz/novazeme v sekci „Co bylo“. S použitím textů Drobka a Turbomyšáka sepsal

*Vlasta Piff Hanuš,
TOM Nová země, Brno*

Foto: Jedla, Piff, Turbomyšák

Zídky na Lysé hoře

Vše zavinil jediný e-mail. V něm stálo, že na CHKO Beskydy by velice uvítali, kdyby tomíci z našeho kraje zorganizovali brigádu, a to přímo na vrcholu Lysé hory. Mělo jít o postavení dvou náhradních stanovišť pro chráněné druhy živočichů – jakýchsi kamenných zídek poblíž budoucí stavby Bezručovy chaty.

V nabitém programu mého turistického oddílu Hogan jsem našel volnou neděli 16. října. Obtelefonoval jsem několik aktivních vedoucích z dalších turistických oddílů našeho kraje, ale bohužel většina oddílů neměla volno. Jediný oddíl Sylvatik poslal svého zástupce. Proto mě napadlo pozvat na tuto brigádu i kamarády ze spřátelené organizace Ligy lesní moudrosti, kmen Wabash.

Dal jsme takto dohromady partu sedmi pracantů. K tomu se přidaly naše manželky s dětmi, a tak vlastně vznikl rodinný výlet. S touto partou jsem se ohlásil Jirkovi Stejskalíkovi, dohodli jsme sraz na vrcholu Lysé hory.

V neděli 16. října 2005 ráno jsme vyrazili od hotelu Bezruč v Malenovicích směrem k vrcholu Lysé hory. Cestou si někteří, tedy dva otcové a jedna matka osmiměsíčních ratolestí, pěkně mákli. Přece jenom vynést dítě v sedačce do takového krpálu dá zabrat.

Celý den byla mlha a pod vrcholem jsme zažili i sněžení, ale ani takové počasí nám nezkazilo náladu, natož aby nám vzalo chuť k práci. Když jsme se blížili k vrcholu, viděl jsem v mlze Jirku Stejskalíka, jak krumpáčem vykopává

kameny z bývalých základů Bezručovy chaty.

Po drobném osvěžení jsme vyrazili stavět zídky, manželky s dětmi zůstaly v suchu a teple. Rozdělili jsme se do dvou skupin. Každá stavěla jednu zídku. Kameny na zídky jsme brali z hromad navršených u základového kamene Bezručovy chaty, které jsme kdysi pomáhali stavět.

Práce nám šla pěkně od ruky. Obě zídky jsme postavili přibližně za dvě hodinky. Výsledky jsou patrné z fotografií. Nakonec jsme před ně umístili soušky z přilehlého svahu.

Závěrem bych dodal, že žádný úkol, který před nás někdo při realizaci stavby Bezručovy chaty postaví, nás neodradí. Vždy se najde parta lidí, ať už z klubu nebo z jeho okolí, kteří při realizaci správné věci pomohou.

Petr Holuša,
TOM Hogan,
Ostrava.

Nohy trpí nejvíc. Máš-li punčocháče vcelku s tlapkami, raději je nech doma nebo tlapky uštrihni (po konzultaci s maminkou). Nejsou pro převlékání v akci praktické.

Měj mnoho dobrých ponožek, co nejčastěji je měň a dosoušej. Pomohou ti vysušovat i vnitřky bot.

Nepromokavé návleky jsou lepší než obyčejné, obyčejné jsou lepší než žádné. Na ošlapané (chlupaté) popruhy nebo tkaničky pod botou, se balí sněh, ledové bambule pak hodně zneprjemní chůzi. Lepší jsou řemínky nebo lanka.

Při pohybu nebuď nabalen jako pumpa! Přizpůsobuj oblečení momentálním podmínkám a fyzickému nasazení. Před koncem pochodu zmírní tempo. Až se utáboříš a uvaříš, převlékni se do suchého.

Strašně nadával na špatné návleky, pořád mu padal sněh do bot vrchem... Teď to vypadá nadějně.

Výbornou službu odvede moderní, a tedy patřičně drahé oblečení s protivětrnou membránou (Windstopper, NoWind, Windbloc) a hit současnosti – softshellové oblečení.

„Měkká slupka“ zastane funkci několika vrstev oblečení najednou a skýtá komfort „nonstop“, pokud není zrovna vedro nebo opravdový slejvák.

Je odolná, hřeje, dobře dýchá, neprofoukne a poradí si s malým deštěm. Šťastní majitelé těchto vynálezů si ušetří neustálé oblékání a svlékání při proměnlivém počasí.

Krásnou zimu přeje

Ďouba

Pokračování příště

Aby v zimě bylo teplo

Zima na krku, sních zdobí kraj a mnohé z nás láká vypravit se do bílého ticha lesů a hor. Vnímat krásu zimy ale můžeme jen tehdy, když nebudeme promrzlí na kost.

Než se vydáme do mrazivé divočiny, máme možnost se dobře připravit. Zimní táboření na zahrádce za domem může být trénink na úrovni, protože ač se to nezdá, vlhká zima kolem nuly je horší než mrazivých mínus deset v horách. Odkoušej všechno vybavení!

Vař, sviť, bal batoh, stavěj a bouřej stan, projdi se s tím vším přes les a zpět.

Pamatuj, že jedna noc je brnkačka, při druhé poznáš slabiny, třetí už ti nic neodpustí.

Dobrym řešením jsou určité i lehké trekingové boty s Gore-Texovou membránou, jejich cena utěšeně klesá a v současnosti se dají koupit i pod 2000 Kč.

Měj kvalitní boty a určité návleky, aby do nich sníh nepadal vrchem. Čím větší boty, tím lépe. Když do nich pohodlně vklouzneš i ve třech ponožkách, bude to ta správná velikost. Nepřežeň to ale tak, že bys z bot „vystupoval za jízdy“. Musí se v nich pohodlně chodit, a když půjdeš do prudkého kopce, musí pata sedět v botě na svém místě.

týpí jako domov

Společné jídlo může být mimořádným zážitkem

S jídlem nemám problémy. Potravu připravuji velmi rád a velmi rád si na ni pochutnávám. Jedna věc mi ale problémy činí. Vědomé jedení. Jíst tak, abych vnímal a vychutnával každé sousto. Tak, abych právě teď jedl a nedělal nic jiného. Tak, abych si uvědomoval, že jsem za potravu vděčný a vnímal, odkud asi pocházejí suroviny. Vědomé jedení je duchovní zážitek. Vnímám je jako důležité. Bojuji s tím už mnoho let.

Otázka, která přichází na mysl už od začátku: co vařit? Nejrychlejší je uvařit potravu „z pytlíku“. Ale myslím, že taková věc se do týpí nehodí a že navíc není ani moc zdravá. My vaříme ze surovin, snažíme se obnovovat stará česká jídla a experimentovat. Samozřejmě, že pak příprava jídla trvá déle, ale není vaření samo o sobě obřadem, cestou a cílem zároveň? Když člověk pradávno objevil chutě, byl to dobrý objev.

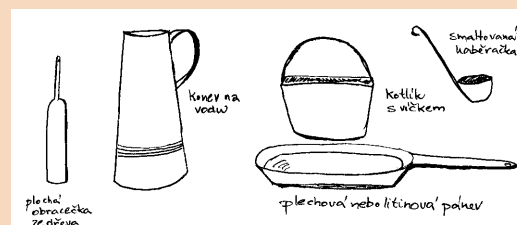
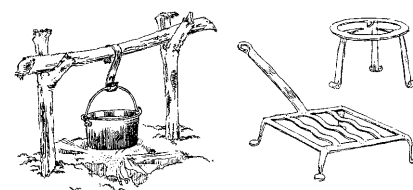
Snažíme se vyrábět si kompoty, marmelády, nudle a další potraviny doma – co se i s tím dá užít legrace a jak příjemný je to společně strávený čas! Výběr z našeho táborového jídelníčku by mohl být asi takový: pečeme chleba v peci, a pokud není pec, máme místo chleba placky z různých druhů mouky. Mouka se smíchá s vodou, sezamovým semínkem, kmínem, solí a případně dalšími ingrediencemi podle fantazie. Ze vzniklého těsta se vytvarují placky, které se pak smaží na oleji. Nechybějí ani kynuté placky na sladko i slano (langoše), i tyto často tvarované do nejrůznějších podob, nebo staročeské calty – do zbytku těsta na chleba se dají rozkrájená jablka nebo anglická slanina či něco podobného a to se upeče v peci. Říká se, že nejstaršími jídly našich zemědělských předků byly kaše a polévky – i ty se často v našem jídelníčku objevují. Nechybí ani spousta běžných jídel, například ovocné knedlíky z tvarohového těsta, houbový guláš, přírodní rybí filé, rizoto apod. Fantazii se meze nekladou.

Recept na kynuté placky (pro 4 osoby):

Co budeme potřebovat? 600 g polohrubé mouky, 35 g cukru, 35 g tuku, 250 ml mléka, 1 vajíčko, 5 g soli, 1 droždí s vlaštovkou, 1 vanilkový cukr, olej na smažení a marmeládu na pomazání.

Jak na to? Mouku promícháme s droždím (máme-li klasické droždí, vypracujeme nejprve kvásek), přidáme cukr, vanilkový cukr, vlažný tuk a mléko, ve kterém jsme rozpustili sůl a rozkvedlali vajíčko. Vypracujeme vláčné měkké těsto, které necháme asi 2 hodiny kynout. Pak z něj ukrajujeme kousky, které zakulacujeme v bochánky a ty smažíme. Po usmažení mažeme marmeládou. Mňam!

Josef Porsch – Ablákela
ablakela@centrum.cz

V zemní peci nemusíte péci jen chleba, ale i všelijaké další dobroty – třeba tenhle koláč s borůvkami z okolních lesů.

Internet ve službách tomíků

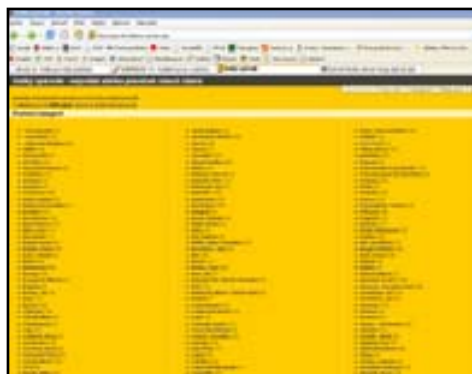
Písně a zpěvníky

Oddílový život tomíků velmi často zpestřuje muzicírování, tedy přesněji řečeno zpěv a hra na různé nástroje. Jak členové oddílů stárnou, mění se i repertoár. Některé písničky zůstávají a tvoří součást oddílové tradice, jiné jsou zpívány tak často, stále a znovu, až jako „odrhovačky“ zmizí ze scény. Novinek přibývá úměrně umu, nadání a pili hudebníků, většinou kytaristů.

Ty tam jsou doby, kdy bylo nutno opisovat z ručně prepisovaných zpěvníků nebo se pracně pídít po originálních zpěvnících vydávaných v knižní podobě. Kapsy kytarových pouzder dnes nejčastěji obsahují jednotlivé listy s písničkami, které jsme si na internetu vyhledali a sami vytiskli.

Zde je několik adres, které disponují velmi kompletní nabídkou songů a k tomu i dalšími příjemnými bonusy.

<http://zpevnik.folktime.cz/> obsahuje velkou databázi písní – je jich kolem 6000, má dobře přehledné, avšak nepříliš nápadité grafické zpracování. Písmenka textu jsou drobná, což může někomu čtení znepříjemnit. Stránky obsahují příslušné akordy a umožňují transpozice, v Exploreru je lze přehrávat v úpravě pro kytaru nebo pro klavír. Tabulatura se objeví po najetí kurzoru na akord hned na stávající stránce, ne jako u ostatních stránek – tedy v novém panelu. U autorů nebo interpretů je v závorce uveden počet nabízených textů.

Ve zpěvníku můžete hledat jak podle názvů, skupin i autorů písní, tak i podle klíčových slov přímo v textech. To je příjemné v případě, že si na přesný název písničky nemůžete vzpomenout a jen matně tušíte, že se tam zpívá o jakési Máňě v koženém kabátě.

Stránky nabíhají poměrně rychle, což je další z jejich kladů. Potěší také burza nepoužitých textů, diskuzní fórum a možnost přidávat písně.

<http://www.supermusic.cz>

Stránky nabíhají rychle, což je chvályhodné a pro internetový hudební obchod, který je provozuje, určitě nezbytné. Výhodné je, že obsahují texty k písním v albech, která obchod prodává, nebo prodával.

Těto rozsáhlé databázi písní, i nejnovějších a zahraničních, lze bohužel vytknout špatnou přehledností. Stejně jako podobné adresy i tento zpěvník obsahuje akordy a jejich transpozice, brzy však zjistíme, že jejich databáze není úplná.

Standardem je i zde vyhledávání písní podle názvů, skupin i autorů a vyhledávání v textech písniček a diskuzní fórum

<http://www.akordy.sk>

Slovenský zpěvník se může pochlubit skvělým grafickým zpracováním, na velmi dobré úrovni je přehlednost stránek, orientace v nich je snadná, nabíhají pěkně rychle.

Zpěvník nabízí akordy i transpozice, hledat v něm můžete podle názvů, skupin i autorů a také přímo v textech. Slabinou je snad jen neúplná databáze akordů a menší počet písniček.

Kromě diskuzního fóra můžete přidávat vlastní komentáře určené administrátorům stránek.

Stránky sice zřejmě patří k internetovému hudebnímu obchodu, prodej nosičů však zřejmě není jejich hlavním účelem, funkčnosti zpěvníku tento fakt nebrání.

Také do tohoto zpěvníku můžete písničky přidávat.

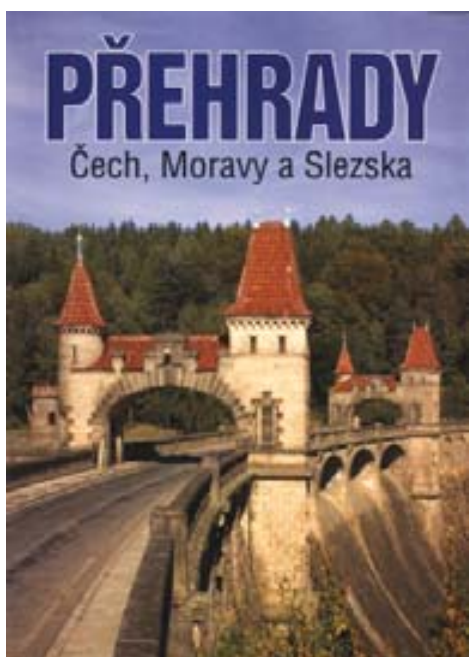
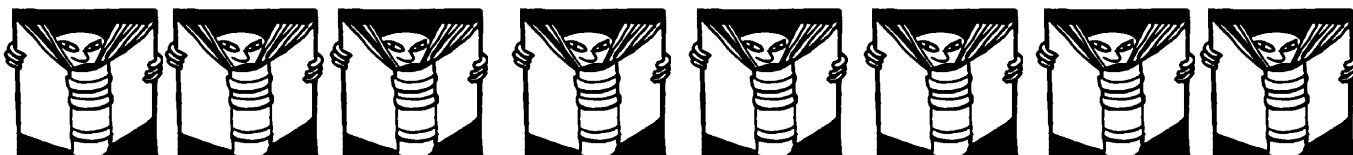

<http://www.volny.cz/x2000/> - AGAMA

Vcelku dobrá databáze přibližně 1400 písní seřazených podle abecedního seznamu názvu písní. Kladně hodnotím rychlé nabíhání stránky, texty jsou i s akordy, příjemná je možnost stáhnout celou databázi písní najednou.

Na druhé straně – nejsou k dispozici náhledy akordu, tedy tabulatura, a na rozdíl od novějších zpěvníků se zde nedají písně vyhledávat. Slabinou zpěvníku je i grafické zpracování, nepůsobí zamýšleným jednoduchým, ale spíše poněkud ubohým dojmem.

Matěj Chour,
TOM Veverk, Brandýs nad Labem

O hradech, zámcích, klášterech, městech, mlýnech, rozhlednách i zvonících a dalších podobných stavbách bylo v posledních letech vydáno mnoho odborné i popularizující literatury.

Na knižním trhu ovšem zela poměrně velká meze: chyběl ucelený popis a charakteristika nejvýznamnějších vodních děl na území České republiky. Ta byla nyní zacelena. Nevím, jaké v této oblasti máte znalosti, ale jsem přesvědčen, že jen málokdo by byl schopen vyjmenovat víc než dvacet, třicet názvů přehrad a velkých rybníků. V publikaci jich je na 256 stranách mnohem víc: 136.

Autoři – Vojtěch Broža se svými spolupracovníky – shromáždili bohatý obrazový materiál: fotografie z výstavby i ze současnosti, historické pohlednice, překreslili příčné řezy hrází i některých dalších zajímavých objektů. Nechybí také mapky jednotlivých toků a mapy povodí.

V textové části se nejdříve seznámíte s nezbytným minimem teorie stavby vodních děl a s klíčovými pojmy tohoto oboru.

Výpravná kniha je dále rozdělena do pěti částí, podle jednotlivých povodí. Orientace je usnadněna i graficky – jména přehrad a rybníků jsou pro každé povodí značena jinou barvou.

Z textu zjistíte, k jakému účelu vodní dílo slouží, zda jde čistě o vodohospodářskou stavbu nebo zda je vodní plocha používána také jinak – třeba k rekreaci. Užitečné informace poskytnou i závěrečné tabulky s přehledy základních údajů o vodních dílech a pro nás laiky nezbytný výkladový slovníček pojmů.

Vydalo nakladatelství Kniha 555, Liberec 2005, cena je 531,- Kč.

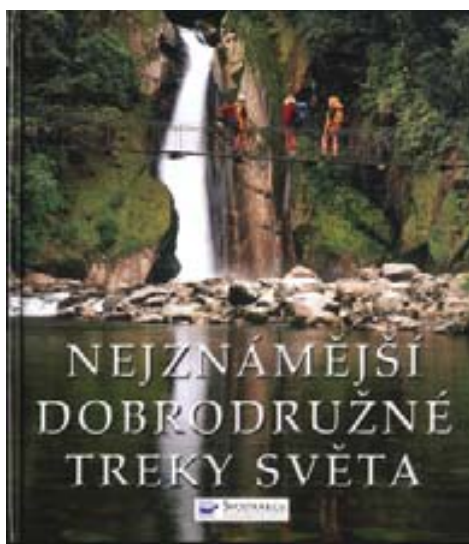

Autor velmi úspěšné knížky Hry s hudbou a techniky muzikoterapie Zdeněk Šímanovský je také spoluautorem publikace, která může být vydatným pramenem inspirace i pro vedoucí našich oddílů.

Kniha obsahuje hry a metody, které mohou napomoci při formování zdravé osobnosti dětí. Dozvíte se také mnohé o prevenci problémů s agresivitou, pasivitou a závislostí, jak zlepšit komunikaci. Další kapitoly pojednávají o vztazích ve skupině, jak zvýšit míru vzájemného pochopení a schopnosti obrany proti manipulaci. Účastníci her aktivně překonávají překážky a řeší sami nebo ve skupinách modelové situace. Využívají také metod hudebně dramatických postupů a aktivit v přírodě. V zážitkových hrách a při následných rozhovorech si hráči mohou osvojit mnoho znalostí, dovedností a postojů užitečných v běžném životě. Tyto formy jednání a prožívání působí jako silná prevence problémů se závislostí, pasivitou a agresivitou.

Mnohé také napoví názvy jednotlivých kapitol: Co dětem brání být sebou samými? Časté otázky, Soupeřivé hry, Konzumní společnost a reklama.

Autoři: Zdeněk Šímanovský, Barbara Šímanovská, nakladatel: PORTÁL 2005, rozsah: 160 stran, cena 185,- Kč.

Nádherné barevné fotografie, popisy dvaceti pěších dálkových pochodů v odlehlých a neobvyklých krajinách šesti kontinentů, to vše na velkém formátu a pochopitelně na křídovém papíru.

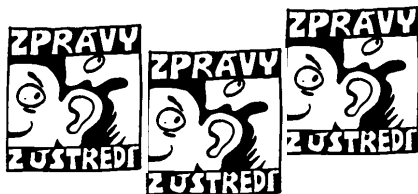
Výpravná publikace možná u leckoho vyvolá stav, kterému se říká denní snění. Je vám sice jasné, že i takové na první pohled skromné cestování bez hotelů přijde na slušný obnos, ale každá legrace přece něco stojí...

Knihu nelze brát jako bedekr, podrobný a zevrubný popis, jde shrnutí nejdůležitějších údajů a opravdu lákavé fotky, které mají k takovému vandru inspirovat. U popisu každé pěší trasy najdete vysvětlující tabulka faktů s klíčovými informacemi a s podrobnou mapkou průběhu trasy.

Zážitky a dobrodružství ve volné přírodě, tak by se stručně dalo charakterizovat vyprávění těch, pro které je cestování zatím neporušenou přírodou způsobem života. Najdete zde putování přes údolí, pouště, pohoří obou amerických kontinentů, ledový trek po zamrzlé indické řece; šterky a balvanité ledovce novozélandských Jižních Alp, Inckou stezku v Peru i horkou a kamenitou poutnickou trasu Španělskem. Na takové stezce vás mohou potkat mnohá dobrodružství, což je snad jediná jistota, kterou na nejistých stezkách můžete očekávat.

Vydalo nakladatelství Svojtka & Co. 2005, cena je 549,- Kč.

Jiří Chour

Co bylo v listopadu,
prosinci 2005
a kousku ledna
2006

❑ Tomáši Dytrychovi z oddílu TOM Střelci z Kroměříže se narodila malá Lucinka. Blahopřejeme!

❑ Vedoucí tomíků z Týniště nad Orlicí se nejprve přel a pak se skamarádil s ústředím.

❑ Liga lesní moudrosti pokračovala ve skupování západních Čech: koupila stráně na potoku Kosáku a sto let starou faru poblíž.

❑ Z pěti firem, které předseda tomíků oslovil s nabídkou rekonstrukce střechy na továrnícké vile ve Sloupu, ho dvě tahaly měsíc za nos neustálými sliby, jedna se neozvala a jedna nabídku ztratila. Firmě Mistav z České Lípy, která nakonec střechu solidně opravila, budiž proto díky.

❑ Z ústředí odešel Petr Zahradník a jeho práci, totiž inovaci databáze členů, převzala Kačka Nehybová, účetní. Správcem webových stránek se stal Jan Kolář, vnuk Jiřího Bayera, zachránce roztockého zámku a někdejšího člena vedení Junáka z roku 1968.

❑ Tomíci z Třince finišovali s úpravami své klubovny a loděnice za peníze od ministerstva školství.

❑ Mojmír Nováček a Jiří Homolka začali připravovat Moravskou táborovou školu, která bude na Slovensku, a Jiří Šmída, který zastoupí svého bratra Zdenyho, který bude na Novém Zélandu, začal připravovat Českou letní táborovou školu, která bude v Česku.

❑ Ředitel odboru ministerstva pro místní rozvoj J. Horáček a jeho kolega přesvědčovali vládními slovy ředitelku odboru pro mládež Evu Bartoňovou, že započtení podílu prostředků, které tomíci získali na rekonstrukci Sloupu v Čechách od MŠMT, lze započíst do vlastních zdrojů Asociace TOM. Paní ředitelka neviděla ve věci problém, a tomíci se tudíž těší, že jim evropští byrokrati nadělí 8 milionů korun na rekonstrukci onoho Sloupu.

❑ Jednoho dne vyšlo najevo, že rozhodnutí Jára Lepšíka z úštěckých Bobrů státi se námořním kapitánem, se dočasně odkládá, protože Jára získá v poměrně přesně určitelné budoucnosti funkci či hodnotu či kvalifikaci zcela jinou, totiž otcovskou. K čemuž mu blahopřejeme.

❑ Vicestarosta Junáka Josef–Jose Vyprachtický požádal předsedu tomíků, zda by mu neobstaral lebkku. Stalo se tak přesně ve smyslu smlouvy o přátelské spolupráci a Jose dočasně získal zcela

autentickou lebkku Andreasse Gallase, vrchního správce buquoyských panství v letech 1626–1627.

❑ Tajemník rady vlády pro neziskové organizace pan Bidlo se zeptal dopisem hejtmanů, zda by nechtěli, aby centrálně přidělované dotace v neziskové sféře byly časem distribuovány na kraje. Hejtmani až na výjimky chtěli a v České radě a ve všech spolicích s pracovanou a fungující strukturou vypuklo zděšení.

❑ Firma Mistav objevila při rekonstrukci střechy továrnícké vily ve Sloupu v Čechách 22 nepoškozených vydání Života strany s projevy Bruno Kohlera a jiných soudruhů.

❑ Jan Kolář, webmaster tomíků, se rozhodl do konce února inovovat webové stránky, vedení spolku mu k tomu dalo požehnání.

❑ Konala se příjemná a inspirativní schůzka pořadatelů turistických závodů z celé republiky, kterou do Kralup svolal šéřzávodník Zdeněk Vejrosta.

❑ Konala se porada všech krajánek z Česka, na kterou jich dorazily tři čtvrtiny. Krajánci a vedení debatovali o tom, jaké to bude, až se vymění vedení klubu, o dotacích, o sněmu a radostech a strastech spolkového života. Krajánek Růžena Štěpánková dovezla západočeské poplatky, za což jí budiž díky a mňam.

Ondřej Menčl, milovník brambor, rýže a barevného nádobí, se rozhodl ukončit svou roční brigádu na ústředí. Na jeho místo nastoupil Jiří Hovorka, student VŠE a basketbalista, který po Ondrovi převezme ve dvou dnech v týdnu agendu chalup, pojištění a část všeobecné administrativy ústředí.

Ondrovi budiž díky, byla to milá, lehce hektická a lidsky moc příjemná, neklidná síla.

Jirka Chour oslavil v Roztokách ❑ vkoliběopožděně své abrahámoviny a od místopředsedy spolku Jiřího Homolky a jeho ženy Dity dostal obřího Veverka Joachyma.

Pokračovaly peripetie s nespolehlivými firmami, které své sliby o tom, že dokončí Broumov u Tachova a Mezholezy, nějak nedovedly splnit.

Tomíci se v Kalendáriu 2006 dvěma ❑ obrázky přihlásili k podpoře Euroranda a registrovaného partnerství,

❑ Šárka Lehmanová a její Bobři pořádali mrazivou vánoční výpravu do Dědova, s překvapením.

❑ Ústřední výbor KČT se usnesl, že podpoří návrh tomíků, aby byli v budoucím klubovém vedení zastoupeni a aby tato věc byla ošetřena ve stanovách.

❑ Milan Blšířák vyrazil do Sloupu a Mezholez, aby nafotil bezvadnou sérii fotek. Tu v dubnu ve sněmovně představíme poslancům (spolu s dalšími spolky) a budeme se těšit, že to obměkkí jejich přirozeně spořívá srdce a že nám, spolkům, nadělí spoustu peněz na rekonstrukci.

❑ Oženil se David Šimek, pardubický krajánek, který zvládá ředitelovat čerstvě škole, oženit se a ještě chystat sněm, k čemuž všemu mu ústředí a náčelnictvo a všichni evropští tomíci obdivně blahopřejí!

❑ Jediný major civilní služby v Evropské unii Zdeněk Šmída se rozhodl, že jen co sežene pro náčelníka TN černožlutou aktovku od rajfajsenky, odletí na půl roku na Nový Zéland, kde bude studovat, pracovat a zkoumat vliv vývaru z hořců na vzácného ptáka kiwi.

Vedení spolku řešilo, kolik přátel z ❑ Německa, Rakouska, zemí bývalé Jugoslávie a bratrského Slovenska pozve na sněm.

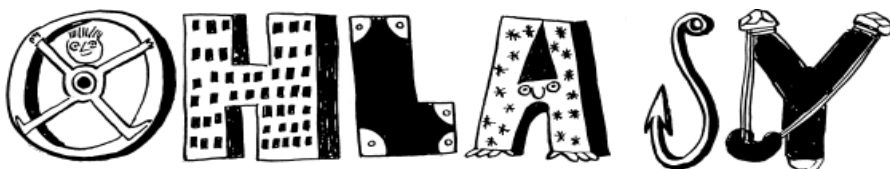
Tomáš Novotný se otázal Karla ❑ Snětiny z Rapšachu, zda by na svitavském sněmu nepřijal funkci jihočeského krajánka, a Karel Snětina odpověděl, že ano.

Tomíci a woodcarfťeři zkoumali ❑ v Litoměřicích u firmy Henlich, jaké to je, když se velké domy vytápějí tepelnými čerpadly.

Ve Sloupu v Čechách prasklo krátce ❑ po nástupu Davida Ratha do vlády vedení pitné vody mezi továrníckou vilou a socialistickým, již zrekonstruovaným objektem, a do podloží unikly 3,5 tisíce kubíků vody. Toho si po mnoha týdnech, kdy voda bloumavě unikala, všimla jedna paní, které se voda vsakovala mocnými doušky do sklepa, a zavolala Severočeské kanalizace, které sice mají mnoho bezvadných monitorovacích uduleček signalizujících nadměrné odběry vody, ale našeho nadměrného odběru si jako na potvoru nevšimly.

Na sněm tomíků do Svitav se ❑ hlásilo na 200 delegátů a dvacítk hostů.

❑ Vedení spolku usoudilo, že po Baskarovi a Filidě podpoří ještě třetí dítko v programu Arcidiecézní charity Adopce na dálku.

■ Premiér České republiky Jiří Paroubek přijal ve Strakově akademii druhý lednový den Pavla Trantinu, Tomáše Novotného, Josefa Výprachtického a Aleše Sedláčka, takto zástupce ČRD, vyslechl je a slíbil mj. pomoc při obnově vybydlených objektů po někdejší Fondy dětí a mládeže.

■ Na Silvestra, při 14stupňovém mrazu, vypadla v Lesní ulici ve Sloupu v Čechách elektrina a zastavil se plynový kotek, zastavilo se topení a zpomalil tep přítomných tomíků. Naštěstí jen na tři hodiny.

■ Petra Buzková, Mirek Topolánek, Martin Bursík, Michaela Šojdová a Josef Smýkal slíbili, že přijdou v polovině ledna do senátu na debatu o tom, co politické strany chystají pionýrům, woodcrafterům, junákům, táborníkům, folklorně sdruženým a dalším šťastným spolkům, až usednou v novém českém sněmu.

■ Tomíci se sešli na sněmu ve Svitavách.

38. zimní sraz oddílů TOM

Sraz v sobotu 7. 1. 2006 na Ostravici byl opravdu zimní. Sněhová pokrývka všude kolem metru, zima jako vyšitá.

Zúčastnilo se 190 tomíků z dvaceti oddílů. Desítky soutěží pořádaná jednotlivými oddíly a dobrá nálada všechny zahřála, sraz pořádaný Moravskoslezskou krajskou radou a TOM Sírú Ostrava se vyvedl.

*Rosta Kašovský,
TOM Čmoudík, Ostrava*

BVÚ získalo ocenění

Na základě hlasů téměř 500 čtenářů a více než tisícovky občanů Ostravy byly vyhodnoceny nejlepší ostravské neziskové organizace roku 2005.

Dne 16. listopadu 2005 přijal jejich zástupce primátor Ostravy Aleš Zedník.

Mezi tři oceněné organizace patří i BVÚ. Všem, co pro nás hlasovali, děkujeme. Více na www.bvu.cz

Již čtvrtá podzimní drakiáda se konala v Hrušovanech, oddíl TOM Prachová, vedoucí Vít Hrzán.

Táboráček od Lesanů

Karvinský oddíl Lesani patří mezi oddíly, které vydávají vlastní oddílový časopis. Táboráček patří navíc mezi skvělé časopisky, s pěknou grafickou úpravou, sympatickým rozměrem a hlavně velkou spoustou pěkných fotek a zajímavých článků.

Všechny články jsou bohatě doplněny fotkami či ilustracemi.

Lesani, jen houšť!

Lze konstatovat, že rekonstrukce předního srubu v Broumově u Tachova byla pro rok 2005 ukončena. Chata má nové elektrické rozvody, střešní izolaci a opláštění z palubek.

Rekonstrukce druhého srubu nás čeká v roce 2006, stejně tak interiérové úpravy. K těm přistoupíme, pokud získáme přiměřenou státní podporu.

(ton)

Tomík č. 54, leden 2006

Časopis turistických oddílů mládeže.
Vydává Asociace TOM ČR
ve spolupráci s Klubem českých turistů,
s podporou Ministerstva školství,
mládeže a tělovýchovy ČR.

Redakce:

ústředí Asociace TOM,
ulice Palackého 325,
252 63, Roztoky.

Tel., fax: 220 910 460, 220 910 314

E-mail: ustredi@t-a-tom.cz,

www.a-tom.cz

Číslo do tisku připravili:

Jiří Chour, Tomáš Novotný,

Vít Madron, Petr Balcer

Grafika: Jiří Chour

Foto obálka: Václava Hušková

Ostatní fotografie: oddíloví vedoucí
Příspěvky a fotografie vedoucích jsou
zveřejňovány bez nároku na honorář
a vracejí se jen na vyžádání.

Náklad 1200 výtisků.

Uzávěrka příštího čísla
je 15. 3. 2006

Hledáme tábořiště

Hledáme oddíl s letním tábořištěm v západočeském kraji, kterému by nevadilo podělit se o toto tábořiště s oddílem Jestřábů z Prahy–Dubče. Jedná se o termín v srpnu 2006. Prosím případné dobrodince o kontakt, a to buď na mail: martin.jindrich@volny.cz nebo jestrabidubec@centrum.cz, rád vás také uslyším na tel. 604 262 796.

Předem děkuji *Martin Jindřich,
TOM Jestřábi, Dubč*

<http://jestrabi.webpark.cz>

Tomíci na závodech

Každý rok vyrazí náš oddíl do města Orlová na 14. ročník Turistické stezky. Jedná se o turistické závody, prestižní soutěž, kterou pořádají místní oddíly.

Okruh měří 4–5 km, plní se různé disciplíny, jejich názvy jsou výmluvné – např. hřebtuč, polenohod, zádoplaz, mrkčum atd. Závodí trojčlenné hlídky rozdělené do věkových kategorií.

Účast byla hojná, přes 210 závodníků. Nás potěšilo skvělé 5. místo chlapců v kategorii starších – David Zapletal, Marek Kolenčík a Petr Ošlejšek spojené s menší odměnou. Cení se i 13. místo holek v kategorii mladších.

Závody probíhají každoročně, vždy v říjnu, noví účastníci jsou vítáni.

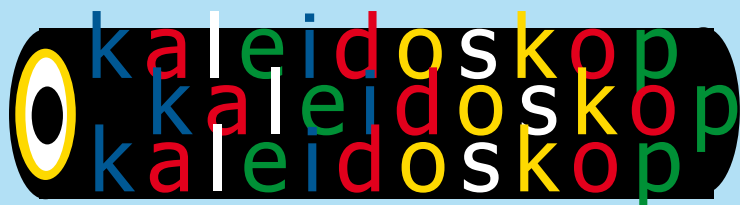
Oddíl Střelci, Kroměříž

Velký rybník najdete na řece Vrchlici u Malešova. Jeho hráz je v koruně 88 m dlouhá a téměř 15 metrů vysoká. Byl postaven na místě staršího, tzv. Dolejšího královského rybníka v polovině 19. století. Rybník o objemu 0,250 mil. m³ měl zvyšovat průtoky řeky v suchých obdobích a sloužit potřebám místní Obickorybníční společnosti. Dnes je významnou rekreační lokalitou Kutnohorská s velkým kempem a chatami na okolních stráních.

U obce Pařížov, na řece Doubravě, je od roku postavena 1913 stejnojmenná přehrada. Svými parametry – délkou hráze 142 metrů, objemem 1,76 mil. m³ a výškou koruny 23,3 m nepatří sice k největším u nás, ale její estetické kvality jsou opravdu mimořádné. Přehrada a její okolí je frekventovaným cílem turistů a rybářů.

foto: Karel Sakař (1) a Martin Horský (2), text volně podle publikace Přehrady Čech, Moravy a Slezska, nakl. Knihy 555, 2005.

Obec Jizerka v Jizerských horách je krásná v kteroukoliv roční dobu. Štíty roubenek pamatují mladého Konráda Henleina, okolní lesy opět jeví známky zotavení a zelenají se, snad jen Gustav Ginzl, rázovitý magnet pro tisíce návštěvníků uplynulých desetiletí, zde už nebydlí. Hnojový dům, tedy vlastně replika toho původního, vyhořelého, je uzavřen a jeho majitel – podle neověřených zpráv – zkroušen stářím a nemocemi kdesi za horami v německy mluvících zemích.

(ton)

